

Na poparcie swoich żądań skarżące powołują się na:

- naruszenie ich prawa do obrony, gdyż decyzja została oparta na różnych okolicznościach faktycznych, które nie zostały podane do ich wiadomości w trakcie postępowania administracyjnego i w odniesieniu do których nie miały okazji przedstawić swoich uwag;
- popełnienie przez Komisję różnych oczywistych błędów w ocenie w odniesieniu do:
 - zdefiniowania trzech odrębnych rynków hurtowych, a nie jednego hurtowego rynku dostępu ADSL, który obejmuje zarówno pętlę lokalną, jak i dostęp krajowy i regionalny, lub ewentualnie przynajmniej te dwa ostatnie rodzaje dostępu;
 - domniemanej pozycji dominującej skarżących zarówno na hurtowych właściwych rynkach produktowych, jak i na rynku detalicznym;
 - zastosowania art. 82 WE w związku z ich zachowaniem stanowiącym podobno nadużycie. Po pierwsze, Komisja stosuje powyższe postanowienie wbrew orzecznictwu w sprawie *Oscar Bronner* do zaprzeczenia zawarcia de facto umowy, w przypadku gdy sporne produkty hurtowe nie stanowią „istotnej infrastruktury”. Po drugie, jakkolwiek Komisja przyznaje, że art. 82 WE można zastosować do zachowania skarżących, quod non, ignoruje ona w decyzji wymogi określone w wyroku w sprawie *Industrie des Poudres Sphériques*, zgodnie z którym aby móc uznać za niezgodne z prawem subsydiowanie skośne, konieczne jest najpierw wykazanie, że cena produktu wstępnego jest wygórowana, zaś cena produktu końcowego jest drapieżna;
 - zachowania stanowiącego podobno nadużycie i jego wpływu na rynek; z jednej strony ponieważ Komisja nietrafnie wybrała inwestycje hurtowe będące przedmiotem porównania, zaś z drugiej strony ponieważ dopuściła się ona między innymi poważnych błędów w obliczeniach oraz opuszczeń, i to zarówno przy stosowaniu kryterium „okres po okresie”, jak i kryterium „zdyskontowanego przepływu gotówkowego”. Te błędy, brane pod uwagę zarówno oddzielnie, jak i łącznie, pozbawiają wszelkiej wartości metodologię i obliczenia zawarte w decyzji. Co więcej, domniemany negatywny wpływ zachowania na konkurencję nie został udowodniony w wystarczający sposób w decyzji;
 - zakresu swoich kompetencji, mianowicie Komisja przekroczyła swoje uprawnienia, a w każdym razie naruszyła zasady pomocniczości, proporcjonalności, pewności prawa, lojalnej współpracy i dobrej administracji, ingerując tam, gdzie działania podjął już krajowy organ regulacyjny ds. telekomunikacji, który został ustanowiony przez samego prawodawcę wspólnotowego. Organ ten działał zgodnie z przyznanymi mu uprawnieniami i kompetencjami oraz na podstawie przepisu, który opiera się na wspólnotowych regułach konkurencji.

W odniesieniu do uchylenia grzywny lub obniżenia jej kwoty skarżące podnoszą, że Komisja naruszyła art. 15 ust. 2 rozpo-

ządzenia Rady (EWG) nr 17/62, pierwszego rozporządzenia wprowadzającego w życie art. 85 i 86 traktatu (obecnie art. 81 i 82) oraz art. 23 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu, uznając, że naruszenie zostało popełnione umyślnie lub wskutek rażącego niedbalstwa oraz kwalifikując naruszenie jako „istotne nadużycie”.

Skarga wniesiona w dniu 6 września 2007 r. — Brilliant Hotelsoftware przeciwko OHIM (BRILLIANT)

(Sprawa T-337/07)

(2007/C 269/101)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Brilliant Hotelsoftware Limited (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: adwokaci J. Croll i C. Pappas)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) z dnia 14 czerwca 2007 r. oraz dopuszczenie do rejestracji znaku towarowego „BRILLANT”;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „BRILLIANT” dla towarów i usług z klas 9 i 42 (zgłoszenie nr 4 345 849)

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 40/94 ⁽¹⁾, ponieważ zgłoszony znak nie jest ani opisowy, ani pozbawiony wymaganego minimum charakteru odróżniającego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1).